

Medvirkning, den højtærede Minister har ydet ved den Arbejdsløshedslovgivning, som han var Hovedmanden eller en af Hovedmændene for. Det er jo den store Arbejdsløshed og alle Lockouterne, som i Virkeligheden har skabt den ekstraordinære Nødtilstand, der hersker i Øjeblikket, og som store Dele af Befolkningen lider saa overordentlig haardt under.

Den højtærede Minister henvendte nogle formanende Ord til mig og mit Parti om, at vi maatte bestræbe os for at faa lidt mere Forstand end Hjerte ind i vore Overvejelser. Det er altid en god Læresætning at lade Forstanden tale med og raade Hjertet, en Læresætning, som ikke er ny, og som derfor ogsaa er meget velkendt og følges meget nøje i de Handlinger, som udspringer af vort Partis Beslutninger. Men der er den Forskel paa mit Parti og den højtærede Ministers Partier, de to ærede Flertalspartier, at vi lader Hjertet og Forstanden raade i god Forstaaelse med hinanden, men den højtærede Minister og hans Partier lader i første Række Forstanden raade og lader Hjertet være noget mere underordnet. Dermed paastaar jeg ikke, at den højtærede Minister er hjerteløs; jeg har adskillige Gange faaet Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister i hvert Fald privat har et overmaade stort og godt Hjerte; det bliver blot indkapslet saa uhyggeligt, naar den højtærede Minister optræder som Minister i den danske Rigsdag.

Den højtærede Minister talte ogsaa om noget, som vi alle saa udmærket ved, nemlig at Hjælpekasserne ikke maatte yde permanente Tilskud til Huslejhjælp. Nej, vi erkender alle sammen — det gjorde jeg ogsaa en Bemærkning om i mine indledende Udtalelser —, at Hjælpekassens Opgave er at yde midlertidig Hjælp, men jeg føjede til: hvad skal man gøre, naar mange Mennesker staaar uden Ressourcer, uden Hjælp fra nogen Side? Hvad skal de gøre? Hjælpekassen bliver der nu lukket for i meget stor Udstrækning, idet Statskassens Tilskud indskrænkes og derved Hjælpekassens Arbejdsomraade beskæres meget stærkt. Skal de Mennesker da gaa til Fattiggassen, eller hvad skal de gribe til? Jeg tror, jeg tør sige til den højtærede Minister, uden at det skal være en Trusel, at Befolkningen vil ikke ind under almindelig Fattigforsørgelse. Vi bør ikke i vort Land vende tilbage til de sociale Forhold fra 40erne og 50erne i forrige Aarhundrede, og det vilde heller ikke blive billigere. Hvorfor saa ikke være en

Smule humane og bruge et større Beløb i den Overgangsperiode, vi lever i? Thi jeg haaber ogsaa, det er en Overgangsperiode, der er forbi i Løbet af 1, 2 eller 3 Aar, ingen af os ved jo, hvornaar. Vi kommer forhaabentlig til en Periode, da maaske et mindre Beløb end 1 Mill. Kr. er tilstrækkeligt som Statens faste Tilskud til Hjælpekasseunderstøttelserne.

Den højtærede Minister rettede endvidere, jeg ved ikke, om det var truende, men det var i hvert Fald alvorlige Ord til Københavns Kommune om, at den sikkert i den nærmeste Fremtid maatte tage Skeen i den anden Haand, hvis den vilde faa sin Administration til at gaa forsvarligt — saaledes tror jeg, den højtærede Minister sagde. Det er maaske en Fejl, at Københavns Kommune ikke har gjort det for længe siden. Københavns Kommune burde maaske paa et langt tidligere Tidspunkt have taget Skeen i en anden Haand. Men det vilde da være gaaet ud over Befolkningslag, som staaar Flertalspartierne, i hvert Fald den højtærede Ministers Parti, meget nær, nemlig store Dele af Landbefolkningen, som i de vanskelige Kriseaar tyede herind til Hovedstaden, ogsaa til andre Byer, men i særlig Grad til Hovedstaden, forøgede Befolkningsantallet i denne med adskillige Titusinder. Her burde vi maaske have fulgt den højtærede Ministers Raad og taget Skeen i en anden Haand og vist os som uvillige Værter, med andre Ord have vist disse Mennesker Døren. Det gjorde København imidlertid ikke. Københavns Kommune lod baade Forstanden og det gode Hjerte raade, saa at Kommunen fra 1916 til 1922 har anvendt 112 Mill. Kr. til Boligbyggeri, 63 Mill. Kr. direkte til Ejendomme, opførte af Kommunen, og 49,3 Mill. Kr. til Laan og Tilskud til private til Opførelse af Boliger. Det har vi fra vor Side ment var en klog, en sund, en forsvarlig menneskelig Politik i en saa alvorlig Krigs- og Krisetid. Nu faar vi Takken for det fra en af Partiet Venstres mest højtstaaende Mænd, den højtærede Indenrigsminister, der siger, at vi burde have taget Skeen i en anden Haand. Ja, havde vi gjort det, saa havde Københavns Kommune ikke været saa vanskeligt økonomisk stillet, som jeg erkender den er. Men den højtærede Minister maa dog ikke tro, at Københavns Kommune er et Fallitbo, som er nær ved sin Opgørelse. Saa daarligt er vi ikke stillet. Vi har drevet en Politik, som jeg tror er menneskeligt og økonomisk forsvarlig, og jeg haaber,